

Chu Tử, CHẾT và SỐNG

Posted on November 30, 2009 by hoanghaithuy

Nhiều xe hai bánh của ký Giả nhật báo SỐNG bị những người biểu tình đốt trước toà soạn, đường Gia Long, Sài Gòn những năm 1965, 1966. Không nhớ tòa báo bị khủng bố vì nguyên do gì, chỉ nhớ đó là những năm ông Phan Khắc Sửu làm Quốc Trưởng, các ông Nguyễn Khánh, Trần Văn Hương, Phan Huy Quát thay thế nhau làm Thủ Tướng, biểu tình xảy ra liên miên ở Sài Gòn.

*Năm năm cứ đến Ngày Oan Trái
Ta thấp hương lòng để nhớ thương..*

Tháng 12 năm 1994 bánh xe lãng tử — đúng ra là Bánh Xe Tị Nạn, Bánh Xe Lưu Vong, Bánh Xe Thất Quốc, Bánh Xe Tủi Nhục — khắp khểnh và muộn màng, đưa tôi tới Xứ Tình Nhân, Kỳ Hoa Đất Trích. Từ ấy đến nay tôi đã viết khoảng 10 bài về Ngày 30 Tháng Tư 1975. Tháng Tư năm nay, năm 2009, tôi đã định không viết về Ngày 30 Tháng Tư 1975 nữa. Tôi đã viết về Nó nhiều rồi. Mỗi Tháng Tư trở về, những đêm nằm nghe tiếng thời gian chậm bước đi, những buổi sáng cô đơn buồn trông phong cảnh quê người, tưởng nhớ Ngày 30 Tháng Tư năm 1975, trái

tim tôi vẫn đau nhói, vẫn tưởng như Ngày Ấy là Ngày Hôm Qua. Nhưng viết về Ngày Ấy tôi đã định không viết nữa.

Nhưng “*Năm năm cứ đến Ngày Oan Trái*”, dù không muốn tôi vẫn không thể không viết về Ngày Oan Trái. Năm nay, năm 2009, Ngày 30 Tháng Tư 1975 trở lại với tôi qua hình ảnh của anh Chu Tử, Ông Văn Sĩ-Chủ Báo đàn anh của tôi, Người Ký Giả Thứ Nhất của Quốc Gia Việt Nam Cộng Hòa chết vì đạn thù của bọn Bắc Công kể từ Ngày 30 Tháng Tư 1975.

Buổi sáng ở Rừng Phong, tôi đọc bài viết về anh Chu Tử của người bạn trẻ Đào Vũ Anh Hùng. Bài viết như sau:

Đào Vũ Anh Hùng:

Sáng Ngày 2 Tháng 5 của hơn ba chục năm về trước tại Subic Bay Tôi đứng dưới con đường dốc lối đi bệnh xá nhìn lên đám người đi ngược về khu tạm trú, chưa kịp vỡ cơn mừng đã vội tắt nụ cười, sững cầm bởi vừa nhìn thấy Sơn với đôi nạng gỗ, có Vân dìu đỡ, khắp khệnh lê từng bước. Bà người làm tay bồng tay dắt hai đứa con gái của đôi vợ chồng người con trai lớn của Nhà văn Chu Tử. Bà Hai và Vân cũng vừa nhận ra tôi, hai người mừng tủi khóc òa lên.

Tôi đón nhận tin ông Chu Tử chết trong buổi sáng hoang mang xáo xác đó. Buổi sáng ngỡ ngẩn như hồn đi lạc, xác thân cũng lạc, đường đột bước đi đến nơi bờ bến lạ, không ý thức được rằng mình đi như thế là đi xa đất nước, là rời bỏ quê hương. Tôi nghe choáng váng và lòng tầm tã một cơn mưa buồn thảm... Trọn cái tiểu gia đình đứng trước mặt tôi đều mang thương tích từ mảnh vụn B-40 quân Cộng bắn vào chiếc tàu Việt Nam Thương Tín. Quả đạn đã giết được người và chỉ giết một người trong cái đám đông hốt hoảng chạy tìm đời sống và đất sống. Con người xấu số đó là Nhà văn Chu Tử. Định mệnh nào tai ác đã thù hằn theo đuổi để hại cho bằng được con người khốn khổ tài hoa ấy, trong quãng giờ khắc điều linh bất hạnh ấy của quê hương, và bằng cung cách gớm ghê thảm khốc dành cho một hình hài yếu đuối như hình hài Chu Tử, trưa Ngày 30 Tháng Tư, 1975 — khi ông buồn bã đứng dựa thành tàu, nhìn Sài Gòn lần cuối, nhìn quê hương lần cuối...

Ông Chu Tử Chu Văn Bình, Chủ nhiệm Nhật Báo Sống, Sài Gòn 1962.

Chu Tử bị bắn một lần trong Tháng Tư, 1966 ngay trước nhà ông trong con hẻm trường Hoài An, Phú Nhuận — vỡ một mảnh hàm — nhưng ông sống sót và hồi phục chóng vánh kỳ diệu trong thương yêu phần nộ của công luận. Viên đạn oan khiên nghiệp chướng Ngày 30 Tháng Tư 1975 cũng thổi bay hàm dưới và là viên đạn chí tử, dứt điểm mà định mệnh đã dành cho đời Chu Tử.

Tôi như nhìn thấy ông nằm ngay trước mặt, đau đớn, quần quại trên vũng máu và kêu rên, và gọi tên thống thiết đứa con gái thương yêu Chu Vị Thủy đã cùng mẹ, cùng em và chồng con ở lại Sài Gòn... Tôi như nghe được cả tiếng ông giục Sơn dốc trọn ống thuốc ngủ cho ông nuốt chửng để khỏi kéo dài cơn đau thảm thiết. Chu Tử đã chào thua định mệnh, ông đã chết dần dần và phải chết trầm hà. Số mệnh tham lam đã bắt ông phải trả cả vốn lẫn lời quá nặng.

Tôi đã vô cùng gần gũi và có quá nhiều kỷ niệm với Nhà văn Chu Tử. Đầu năm 1964, tờ nhật báo Ngày Nay của ông Hiếu Chân bị đóng cửa, tôi đã rời Ngày Nay, tôi theo ông Chu Tử trong cái ê-kíp đầu tiên viết mượn cho những vị chủ báo, có vị không bao giờ viết báo. Từ tờ Tương Lai, Tiền Tiến của “Vua Thầu Khoán” Đỗ

Cường Duy. Rồi tờ Thân Dân của cụ Nguyễn Thế Truyền, Tranh Đấu của ông “Vua Đái Đường” Ngô Đức Mão, Bến Nghé của “Vua Bóng Bàn” Đinh Văn Ngọc... cho đến khi Chu Tử xin được mắng-sét ra riêng tờ Sống, đứng tên Chủ nhiệm, tất cả anh em kéo nhau về tòa soạn- nhà in cũ trên đường Hồ Xuân Hương.

Cái “ê-kíp Sống Chu Tử” đầu tiên ấy vốn vẹn có vài người. Ngồi thường trực trong tòa soạn có Hoàng Anh Tuấn, Trọng Tấn, Đăng Giao và tôi. Vợ chồng Trần Dạ Từ — Nhã Ca và Tú Kieu mỗi đêm đến làm tin, dịch tin. Duyên Anh phụ trách trang thiếu nhi. Vũ Dzũng, Đỗ Quý Toàn trang Thanh niên, Sinh viên. Nguyễn Ang Ca ký giả thể thao, kịch trường. Võ Hà Anh phóng viên chạy ngoài. “Cô” Kim Chi Hoàng Anh Tuấn lo giải đáp tâm tình và tử vi đẩu số! Anh Hợp, Nguyễn Thụy Long, Tuấn Huy, Nguyễn Đức Nam, Lương Quân, Tiền Phong Từ Khánh Phụng viết tiểu thuyết trang trong, lâu lâu mới ghé một lần đưa bài và lấy tiền nhuận bút. Nhân vật “ngoại hạng” phải kể là “chí sĩ” Minh Vồ đặc trách việc lo bông giấy in báo và ngoại giao với phòng Kiểm duyệt Bộ Thông Tin, xin lại giấy phép mỗi khi bị chính quyền đóng cửa...

Tôi đã gần gũi ông Chu Tử trong cả trong đời sống bên ngoài tòa báo, can dự vào nhiều biến cố của gia đình ông như một thành phần ruột thịt. Ông cũng coi tôi như ruột thịt của gia đình và dành cho tôi một tin cậy, mến thương sâu đậm. Tôi đã chứng kiến ông hoan lạc, bi thương, vui, buồn, hờn giận... Chứng kiến một Chu Tử hồn nhiên đúng như Nguyễn Mạnh Côn nhận xét: “*Một tâm hồn đưa trẻ trong thể xác ông già*”. Nhưng có lẽ tôi thấy đời ông thống khổ nhiều hơn hạnh phúc. Thể xác ông phải chịu những đòn đau nhiều và quá độ đối với hình hài yếu mảnh nhưng mạnh mẽ tinh thần phần đầu. Như chứng kiến lần Minh Vồ chở ông sau chiếc Lmbretta, ông bị taxi đụng gãy cổ chân phải, từ đó Chu Tử phải chống nạng và có bút hiệu Kha Trấn Ác trong mục “*Ao Thả Vịt*”. Lần ông bị bắn bốn viên đạn, phải đóng đinh trong hàm để giữ bộ răng giả, tay run lật bật khó khăn cầm bút và mất ngủ đến rên la kêu trời réo đất hàng đêm...

Nhưng tất cả những đau đớn thể xác ấy gom lại cũng không bằng cái đau thương thống khổ của ông ngày Chu Trọng Ly, đứa con trai út ông đặt lòng thương quý đã tự hủy mình bằng viên đạn carbine nổ vào đầu năm 14 tuổi. Nhà thơ Hà Thượng Nhân, dịch giả Phan Huy Chiêm và tôi đã ở bên ông, trong căn phòng cho mượn của ông Thẩm phán Phạm Hải Hồ đằng sau khu chợ Bà Chiểu, mũi lòng, bồi rối, cảm thương, cực cùng xúc động trước cơn vật vã và tiếng khóc thê lương của người cha cô khổ.

Hơn ba mươi năm đã trôi qua. Hơn ba mươi Ngày 30 Tháng Tư đánh dấu Việt Nam quốc hận. Hơn ba mươi năm ngậm ngùi tưởng niệm Chu Tử chết cùng vận nước. Tôi day dứt nhớ và tiếc nhiều điều chưa trọn vẹn cùng ông. Chu Tử sống mang biết bao nhiêu ngộ nhận và ân oán. Một người có văn tài và khí phách, sống giữa đám đông mà lúc nào cũng cô đơn thê thảm, cũng muốn bung phá và nổi loạn vì cái đốn hèn khiếp nhục ở chung quanh... Tôi nghĩ, thôi thà Chu Tử chết trầm hà như thế là yên phận.

Người như ông, đem thân lưu lạc mà nhìn thấy đám nhân loại như bản quá nhiều, lừa dối, gian manh, đê tiện quá nhiều, sẽ héo hon, cô đơn thê thảm gấp trăm lần cái cô đơn thê thảm ngày xưa trên đất nước...

Đào Vũ Anh Hùng.

Tôi, Công Tử Hà Đông, đã nhiều lần viết về Nhà Văn — Nhà Báo Chu Tử Chu Văn Bình. Bài này, tôi viết Tháng Tư 2009, có thể là bài cuối cùng tôi viết về Chu Tử.

Tôi không là nhân viên Tòa soạn Nhật Báo Sống, tôi viết tiểu thuyết phôi-ơ-tông *Người Yêu, Người Giết* cho Nhật báo Sống trong thời gian Nhật báo Sống có nhiều người đọc nhất, khoảng những năm 1967, 1970. Năm 1965, 1966 quân Mỹ ồ ạt kéo vào Việt Nam. Cùng trong một ngày 3 vụ ám sát chính trị xảy ra trong thủ đô Sài Gòn:

1 — Lúc 8 giờ sáng, Chủ Báo Sống Chu Tử, từ nhà riêng trong Cư Xá Trương Tấn Bửu, Phú Nhuận, ra xe để đến tòa báo đường Gia Long. Bọn ám sát chờ sẵn trước cửa nhà, bắn ông nhiều phát đạn qua cửa kính sau xe ô tô của ông. Ông Chủ Báo Sống bị trúng đạn vào óc, đạn xuyên qua miệng ông. Nhưng ông không chết.

2 — Lúc 1 giờ trưa cùng ngày, Ký giả Từ Chung Vũ Nhất Huy, Tổng Thư Ký Tòa Soạn Nhật Báo Chính Luận, từ tòa báo đường Võ Tánh về nhà riêng trong Cư Xá Nguyễn Tri Phương. Bọn ám sát bắn ông khi ông xuống xe. Ông chết ngay tại chỗ.

3 — Cùng ngày, Thượng Toạ Thích Thiện Minh, Tổng Vụ Trưởng Tổng Vụ Thanh Niên Phật Giáo, bị đặt mìn dưới xe ô tô. Mìn nổ, Thượng Toạ chỉ bị thương nhẹ. Sau khi ông Chủ Báo bị bắn, bị thương nặng, nhưng không chết, nhật báo Sống có nhiều người đọc, người mua, trở thành một trong mấy tờ nhật báo nhiều người đọc, có thể lực nhất làng báo Việt Nam thời ấy. Trong một bài *Ao Thả Vịt*, ông Chu Tử, với bút hiệu Kha Trấn Ác, viết về vụ ông bị bắn và vị Thượng Toạ bị đánh mìn:

“Có người bạn vừa gửi cho ATV câu đối:

*Chu Tử sút miệng bình,
Thượng Toạ mẻ bàn toạ.*

Cái miệng của ATV được ví với bàn toạ của Thượng Toạ là một vinh hạnh cho ATV.”

Từ khi ngồi sau xe Lambretta của Minh Vô, bị xe taxi đụng gãy cổ chân phải, đi khập khiễng, ông Chu Tử lấy bút hiệu Kha Trấn Ác ký mục *Ao Thả Vịt* trên nhật báo Sống. Nhưng ông vẫn tự xưng là ATV trong bài viết.

Năm 1967 tôi viết truyện *Người Yêu, Người Giết* trên nhật báo Sống, phỏng tác truyện *La Seconde Souffle* của José Giovanni, tiểu thuyết gia người Ý. Tháng thứ nhất tôi đến tòa soạn lấy tiền nhuận bút. Sau khi bị bắn, tay anh Chu Tử run, chữ anh viết thật lớn, anh viết bằng bút Bic trên trang sau của tờ tin Việt Tấn Xã, chỉ ba, bốn hàng chữ, mỗi hàng ba, bốn chữ là kín một trang. Tôi đến trước bàn anh:

– Anh cho tôi tiền tiểu thuyết.

Ngưng viết, anh hỏi tôi:

– Anh muốn lấy bao nhiêu?

Câu hỏi của anh làm tôi sửng lại. Viết phôi-ơ-tông từ năm 1956, tới lúc đó là 10 năm, chưa ông bà chủ báo nào hỏi tôi một câu như thế. “Muốn lấy bao nhiêu tiền?” Tôi ngần ngừ. Nói ra con số sợ quá nhiều, không được chi thì ngưng, mà nói ít thì tiếc. Thấy tôi ngần ngừ, anh Chu Tử nói:

– Anh muốn lấy bao nhiêu anh cứ nói. Báo tôi giờ khá rồi.

Tôi nói:

– Nếu anh nói thế, anh cho tôi mỗi tháng 20 ngàn.

Anh viết ngay xuống trang giấy VTX:

“Đưa anh HH Thủy mỗi tháng 20 ngàn.”

Quản lý báo Sóng là ông Cao Đắc Tín, các ký giả báo Sóng gọi ông là ông Cao Hắc Ấn vì nước da của ông, người giữ két báo Sóng là Đông, vì trẻ tuổi và nhỏ con nên được anh em thân mật gọi là Đông Con. Trong 2 năm cuối của báo Sóng, ông Cao Đắc Tín nghỉ hưu, người quản lý mới, và cuối cùng của báo Sóng là Vũ Đạo Doanh.

Đưa tờ giấy VTX có chữ viết của ông Chủ Báo Sóng Chu Tử cho Đông Con là tôi có ngay 20 ngàn đồng. Tôi đưa nguyên 20.000 đồng bạc VNCH tiền nhuận bút *Người Yêu, Người Giết* tháng thứ nhất ấy cho Alice. Nàng đi mua cái máy may Sinco mới tinh ở nhà đại lý Sinco đường Trần Hưng Đạo. Đặt mua máy may Sinco giá năm ấy là 17.000 đồng, 3 tháng sau có máy; muốn lấy máy ngay thì sang cửa hàng bên cạnh, có máy sẵn, giá 19.000 đồng. Alice chi ngay 19.000 đồng, đưa máy lên xích-lô về nhà. Sinco mua năm 1967, được dùng cẩn thận, giữ kỹ nên đến năm 1975 còn gần như mới nguyên.

Sau 5 năm đồng bạc Quốc Gia bị lạm phát với tốc độ không phải là “phi mã” mà là “phi long,” năm 1972 giá một máy may Sinco là 100.000 đồng, tiền nhuận bút phơi-ơ-tông của tôi mỗi tháng cao nhất vẫn là 20.000 đồng, có báo chỉ trả 10.000 đồng một tháng.

Năm 1966, 1967 — trước Tết Mậu Thân — là những năm nhật báo Sóng bán chạy nhất. Báo Sóng năm 1967 có Kha Trấn Ác — bút hiệu của anh Chu Tử — viết *Ao Thả Vịt*, anh Nguyễn Mạnh Côn viết *Tuyên Ngôn của Tình Yêu và Ánh Sáng*, Tú Kếu giữ mục *Thơ Đen*, anh Anh Hợp viết tiểu thuyết *Cõi Chết*, Nguyễn Thụy Long viết *Loan Mất Nhung, Kinh Nước Đen*, anh Hoàng Ly viết *Giấc Cái*, anh Bùi Giáng viết một tiểu thuyết võ hiệp tôi không nhớ tên, và tôi viết truyện *Người Yêu, Người Giết*. Phóng viên Nhật Báo Sóng có Trần Tử, Anh Quân.

Tác giả Bùi Giáng viết phơi-ơ-tông mà người đọc không ai hiểu anh viết gì cả, anh cho nhân vật, nhất là nhân vật nữ, trong truyện của anh, luôn miệng nói hai chữ *“liên tồn, tồn liên.”* Như:

“Nàng thu bảo kiếm, chấp tay, hé miệng anh đào, nói:

— Đa tạ đại hiệp đã có dạ liên tồn.”

Hoặc:

“– Ờn tồn liên ấy thiếp không bao giờ quên..”

Hay

“Chàng nhớ mãi nụ cười liên tồn của nàng.”

Chủ nhiệm Nhật báo Sóng tất nhiên cũng rất muốn báo mình có trang Rao Vặt như báo Chính Luận, nhưng anh không sao có được, Rao Vặt của Sóng chỉ èo uột không đầy nửa trang báo, mà đa phần lại không đúng là Rao Vặt. Cho đến một ngày chúng tôi thấy xuất hiện trong mục Rao Vặt của Sóng một mẫu nhắn tin khá đặc biệt mà chúng tôi gọi là tin *“Tý Con Em.”*

“Nửa tháng không thấy nhau, ra vào thấy gổ giường, quần áo, rơi lệ, TRÁU CẢN, BUỒN chịu vậy, biết nói cùng ai. TƠ DUYÊN sao đứt. Em đừng tin lời NGƯỜI TA. HAI hay BA cũng xấu. Rắn HỒ MANG. Miệng lằn, lưỡi mối. Em hết giận hờn không lâu. HIẾU LÂM. THƯƠNG QUÍ nhau hơn. Chồng Em mong Em về. Thương Em.”

Anh chồng Tý Con cứ đăng nhắn tin lảm cẩm như thế trong mục Rao Vặt báo Sóng, ba bốn ngày thay một bản tin, dài dài đến bốn, năm tháng. Mỗi lần đến tòa

soạn Sóng đưa bài, lấy tờ báo qua ngòai đọc ở xe cà phe bên kia đường, tôi thường hỏi các bạn:

— Tý Con Em có gì mới không?

Có hôm tôi nghe nói anh Chu Tử vừa bị An Ninh Quân Đội hỏi thăm về chuyện Tý Con. Số là báo Sóng đăng bản nhấn tin:

TÝ CON EM

Cần gặp em thanh toán mấy việc. Công nợ phải trả. Đừng để MANG TIẾNG. Hãy xứng đáng con nhà GIA GIÁO, LƯƠNG THIÊN. TRỐN TRÁNH không đi đến đâu. Hẹn gặp Thứ Bảy ở nhà bác Tư Cao, ấp Trung Mỹ Tây. Đừng sai hẹn. Nhớ đem Sổ Gia Đình trả cho người ta. Chồng Em.

Năm ấy là năm trước Tết Mậu Thân, VC hay đánh mình những bin-đình Mỹ. Vài ngày sau ngày báo Sóng đăng tin anh chồng Tý Con hẹn gặp Tý Con ở ấp Trung Mỹ Tây, một bin-đình Mỹ ở Sài Gòn bị đánh bom, An Ninh Quân Đội nghi bản nhấn tin “Tý Con Em” trên báo Sóng có thể là tin của đặc công VC nhả nhau đi đánh bom bin-đình Mỹ nên hỏi Chủ nhiệm Sóng.

Ngày tháng qua đi, một sáng ở xe cà phê trước tòa soạn Sóng, trên báo Sóng tôi đọc thấy:

Trả lời: Đừng đăng báo vô ích. Tôi không bao giờ trở về. Tôi trả hết nợ rồi. Sổ gia đình để ở nhà bác Cả Bi. Định mệnh đã an bài. Vĩnh biệt. TÝ CON

Tôi kêu lên với Nguyễn Thụy Long:

— Ê.. Tý Con trả lời này.. Nhất định không về... Cắt đứt luôn.. Định mệnh đã an bài. Vĩnh biệt!

Và thế là hết. Thư trả lời ngắn gọn của Tý Con chấm dứt cuộc tình “*Rao Vặt Tý Con Em*” trên báo Sóng. Từ đó anh chồng Tý Con ngưng không nhấn tin cà kê dề ngổng nữa. Anh im luôn. Đúng là vĩnh viễn. Tôi nhớ mãi chuyện Tý Con, tôi cảm khái vì “*Cuộc Tình Tý Con Em.*” Tôi dùng câu “*Định mệnh đã an bài*” làm tên một truyện phóng tác của tôi.

Các anh tôi vừa kể trên đây: Chu Tử, Nguyễn Mạnh Côn, Cao Đắc Tín, Vũ Đạo Doanh, Bùi Giáng, Hoàng Ly, Anh Hợp, Duyên Anh, Minh Vô, Anh Quân, Tú Kếu, Nguyễn Thụy Long, Đông Con, Trần Tử, Anh Quân nay đều không còn ở cõi đời này.

Năm 1969, hay năm 1970, tôi không nhớ đúng, chỉ nhớ là sau Tết Mậu Thân, báo Sóng đang sống mạnh, sống vui thì bị đóng cửa. Nguyên nhân: báo Sóng làm một phóng sự về Căn Cứ Quân Sự Mỹ ở Cam Ranh. Bán đảo Cam Ranh, giải đất nhô ra biển, được VNCH nhượng cho người Mỹ làm căn cứ. Mỹ xây lên trên giải đất này một bến tàu biển, một phi trường phi cơ phản lực xuống được. Tàu biển Mỹ, phi cơ Mỹ đến đi, xuống lên căn cứ này không phải xin phép cũng không phải báo cho chính quyền Việt Nam biết, giải đất bán đảo này thời gian ấy gần như một phần lãnh thổ Hoa Kỳ. Ban đêm căn cứ đèn điện sáng choang, phi cơ phản lực quân sự Mỹ trắng như bằng bạc, sáng đèn cả trăm cửa sổ, lên xuống như cảnh phi trường bên Mỹ. Thường dân Việt, kể cả viên chức chính quyền Việt, không được vào căn cứ. Có chuyện rắc rối tư không ai ngờ là Căn Cứ ở US Cam Ranh không “cắm dzùi” trọn bán đảo, còn một khoảnh đất ở đầu bán đảo phía ngoài biển ở ngoài hàng rào căn cứ. Một số dân nghèo Việt dựng lều trên khoảnh đất ấy, họ sống với việc bán “Sì ke” cho lính Mỹ. Quân Cảnh Mỹ trong căn cứ đến đuổi và phá mấy túp lều của dân Việt. Nhật báo Sóng làm lớn vụ này, cáo buộc đây là “*hành động quân Mỹ xâm phạm chủ quyền lãnh thổ của Việt Nam.*”

Phóng sự của báo Sóng bị kết tội “*gây chia rẽ giữa Việt Nam và quân đội Đồng Minh.*” Nhật báo Sóng bị thu hồi giấy phép. Nguyên nhân chìm của vụ này là Chủ nhiệm báo Sóng Chu Tử bị nhiều người trong phe Phó Tổng Thống Trần Văn

Hương ghét, họ chờ dịp đập cho báo Sống chết luôn, cho Nhà Văn Chu Tử hết còn được làm chủ báo. Ông Trần Văn Hương còn là Phó Tổng Thống VNCH, ông Chu Tử còn không được làm chủ báo.

Nhật báo Sống một chết là chết luôn. Năm 1972 tôi đọc trên Tạp Chí Playboy bài phỏng vấn một Đại Tá Mỹ từng tham chiến ở Việt Nam. Đại Tá này phản đối một số việc làm ông cho là phạm pháp của chính phủ Mỹ trong chiến tranh Việt Nam, trong số có việc nặng nhất là cho CIA tổ chức những vụ ám sát nhân sĩ Việt Quốc Gia và đổ cho là do Việt Cộng giết. Đại Tá giải ngũ, về Mỹ, nạp đơn kiện chính phủ Mỹ. ông nói trong cuộc phỏng vấn của Playboy:

– Tôi không bày đặt kiện cáo để lấy tiếng. Là quân nhân, tôi bắn đối thủ trên chiến trường nhưng tôi không thể làm việc ám sát. Bọn CIA không có chức vụ gì chính thức, với những cái tên dzỏm Bob, Ted có quyền chỉ huy sĩ quan chúng tôi. Tôi phản đối chúng thực hiện những vụ ám sát các nhân sĩ, tu sĩ Việt Nam, giết giữa đường rồi bỏ bản án Tử Hình của Việt Cộng lại bên xác chết, đổ lỗi cho Việt Cộng, để dân Việt căm thù Việt Cộng.

Ông nói về Ngoại Trưởng Henry Kissinger:

– Anh chàng đó là thứ người gì mà có nhiều quyền và được tâng bốc đến như thế? Tôi chắc hồi di học, có ai lấy cái xe máy của hắn, hắn cũng đứng im, không dám nói gì cả.

Tôi kể với anh Chu Tử về những lời ông Đại Tá Mỹ nói trong Tạp Chí Playboy, có thể anh cũng nghĩ như tôi là vụ bắn anh, bắn Từ Chung, gài mìn xe của Thượng Toạ Thích Thiện Minh, là do CIA gây ra, để dư luận dân Việt Nam quên đi việc lính Mỹ đang ào ạt kéo vào Việt Nam lúc ấy. Tôi hỏi anh:

– Cho đến bây giờ anh có biết ai bắn anh không?

Anh trả lời:

– Cho đến bây giờ tôi vẫn không biết ai bắn tôi.

Trên “*Ao Thả Vịt*” nhật báo Sống 40 năm trước, Chủ nhiệm Chu Tử loan báo báo Sống sẽ trao giải 100.000 đồng cho ai đối được câu đối:

“Bố cạn tiền rồi, anh cán bộ.”

Cho đến nay chưa có ai đối được câu đối này.

Hoàng Hải Thủy

Nguồn: <https://hoanghaithuy.wordpress.com/2009/11/30/chu-tu-chet-va-song/>

www.vietnamvanhien.org

